

Correa, Matas i Aznar

ENRIC MARÍN I OTTO

EL PUNT, 07/04/10

La sortida de la presó de Luis Roldán quasi ha coincidit en el temps amb la publicació del sumari del cas Gürtel. Roldán és la icona dels anys de plom del felipisme. Passades les alegries del 92, els darrers anys de Felipe González al capdavant del govern d'Espanya van estar marcats per l'estancament econòmic i la proliferació de casos de corrupció. De 1993 a 1996, la pressió política i mediàtica de la dreta va ser implacable. Va ser aleshores que es va començar a conformar la cèlebre Brunete mediàtica, que oferia potent megafonia al reiterat «váyase, señor González». En aquell context de sistemàtic assetjament polític, José María Aznar es va esforçar per presentar-se com un polític auster dotat de la convicció necessària per oxigenar i renovar el sistema democràtic. Sembla que ha arribat hora de fer balanç d'aquella voluntat reformista i regeneradora. I quin és el balanç? Pel que fa a la dimensió legislativa, una llei de partits que ha permès trobar alguna drecera discutible en la lluita contra el terrorisme, però que no ha solucionat cap dels aspectes obsolets en la vida dels partits, començant pel finançament. També tenim un immobilisme tancat davant de qualsevol possibilitat d'actualitzar la Constitució, text fonamental que, de manera instrumental i esbiaixada, tendeix a ser considerat pel nacionalisme espanyol encarnat en el PP com una mena de tanca defensiva davant les reivindicacions nacionals de bascos o catalans. I, sense voler esgotar l'inventari, l'amenaça de reformar la llei electoral per tal de reduir dràsticament la representació dels partits catalanistes, basquistes o galleguistes.

Però el balanç encara és més galdós si pensem en la lluita contra la corrupció. El fet objectiu és que en l'època de l'aznarato les relacions entre el poder polític i el poder econòmic encara es van fer més promíscues. La barreja del pes del totxo i de l'estil intervencionista en els processos de privatització dels antics monopolis estatals ha tingut efectes patològics duradors en el temps. El cas Matas i el cas Gürtel són la rotunda expressió de l'enorme distància que hi ha hagut entre les promeses regeneracionistes de l'Aznar dels primers anys noranta del segle passat i la dura realitat dels fets que s'han covat en els darrers quinze anys. Tot indica que l'aixecament del sumari ha d'aportar prou proves perquè decaigui el discurs que presenta el cas Gürtel com el d'uns desaprensus que s'han aprofitat del partit.